

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi S. S. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego

w W. o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 sierpnia 2012 r.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2015 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 listopada 2014 r.

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. adwokat H. S. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 sierpnia 2012 r. Wyrokiem tym oddalono apelację powoda, złożoną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 maja 2011 r., w którym oddalono roszczenie o odszkodowanie, skierowane przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. Jako podstawę wznowienia postępowania powód wskazał art. 403 § 2 k.p.c., tj. uzyskanie przez powoda orzeczenia nr [...] Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W. z dnia 16 maja 2014 r. (k. 12 akt sprawy o wznowienie). W ocenie skarżącego, jest to nowy środek dowodowy na okoliczność zaliczenia go do trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową i stwierdzenia powstania grupy inwalidztwa w czerwcu 1992 r., w tym inwalidztwa o charakterze trwałym.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 20 listopada 2014 r. odrzucił skargę powoda, ponieważ brak było ustawowej podstawy wznowienia wspomnianego postępowania o zapłatę odszkodowania w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Orzeczenie z dnia 16 maja 2014 r. jako środek dowodowy powstało dopiero po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w 2012 r. i w związku z tym nie może stanowić właściwej podstawy wznowienia postępowania.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi skarżący podnosił naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. i domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 1 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania m.in. w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku z dnia 31 sierpnia 2012 r. wynika, że oddalono w nim apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W., w którym oddalono roszczenie powoda o przyznanie mu odszkodowania w związku z zaniechaniem - jak wywodził powód - przez Wojskowe Biuro Emerytalne

wszczęcia z urzędu odpowiedniego postępowania w sprawie ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego dla powoda. Oba Sądy meriti przyjęły, że działanie wspomnianego biura nie było bezprawne w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. Ponadto strona pozwana powoływała się skutecznie na zarzut przedawnienia roszczenia odszkodowawczego, a brak było podstaw do stwierdzenia, że taki zarzut stanowi nadużycie prawa podmiotowego (s. 446-447 akt sprawy, t. III).

Sąd Apelacyjny trafnie wyjaśnił, że nowy wykryty środek dowodowy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. powinien istnieć jeszcze w czasie trwania postępowania, które kończy się zaskarżonym orzeczeniem. Środek dowodowy powstały po uprawomocnieniu się takiego orzeczenia nie może już stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Orzeczenie Centralnej Komisji Lekarskiej z dnia 16 maja 2014 r. zapadło prawie dwa lata po wydaniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 sierpnia 2012 r. Należy także stwierdzić, że w zażaleniu strony powodowej nie podjęto nawet polemiki z przedstawionymi stwierdzeniami Sądu Apelacyjnego, a starano się jedynie podkreślić fakt niezyskiwania przez powoda przed pewien okres odpowiednich świadczeń rentowych w wyniku niekorzystnych dla niego orzeczeń komisji lekarskich.

Z przedstawionych zatem przyczyn Sąd Najwyższy oddalił zażalenie powoda jako niezasadnione (art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 398<sup>15</sup> k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 13, 20 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Nie obciążono powoda kosztami postępowania zażaleniowego przy uwzględnieniu postanowień art. 102 k.p.c. (por. postanowienie z dnia 8 kwietnia 2015 r., k. 67 akt).